

[Malchau.]

1932, ved hvilken der blev truffet Af-tale om gensidig Anerkendelse og Fuld-byrdelse af Domme i borgerlige Sager mellem Danmark, Island, Finland, Norge og Sve-rige, gælder den Konvention angaaende Straffesager, vi her behandler, og som er indgaaet den 8. Marts 1948, kun Danmark, Norge og Sverige. Jeg kender ikke Aarsagen til, at ikke alle de nordiske Lande er Del-tagere i denne Konvention.

Som det allerede er nævnt, omfatter Konventionen ikke en almindelig Anerken-delse af de i et af de andre Lande afsagte Straffedomme; den berører ikke Friheds-straft, men er begrænset til tvangsmæssig Gennemførelse af økonomiske Sanktioner som Følge af Straffedomme, det vil sige Bøder, Konfiskation eller Sagsomkostninger. Divergerende Former for Frihedsstraffe i de forskellige Lande i Forbindelse med prak-tiske Vanskeligheder har hindret Gennem-førelsen af en almindelig gensidig Fuld-byrdelse af Frihedsstraffe. Dette maa man naturligvis tage til Efterretning, men, som det ogsaa er fremhævet her i Dag, vil jeg gerne sige, at vi fra vor Side hilser med Til-fredshed, naar der gennemføres et eller andet, der udbygger eller fremmer det nor-diske Samarbejde, og der er altsaa ogsaa den Mulighed, naar man tager Sagen op til Overvejelse og Undersøgelse, at man vil finde det gørligt at gaa videre endnu paa dette Omraade. Det var jo ogsaa oprindelig Tanken fra svensk Side, at man vilde ar-bejde for en Gennemførelse af en fælles-nordisk Straffelovgivning.

Der er en enkelt Bestemmelse i Kon-ventionen, der maaske kunde give Anled-ning til en lille Smule Betænkelighed. Jeg tænker her paa Artikel 8, der fastslaar, at Konventionen ogsaa kommer til Anvendelse paa Afgørelser fra Tiden før dens Ikraft-træden. Den faar med andre Ord en Slags til-bagevirkende Kraft. Jeg har tænkt en Del over dette Spørgsmaal, men de Betænke-ligheder, jeg eventuelt kunde have, har jeg imidlertid overvundet, fordi jeg er klar over, at det, der her er Tale om, kun er Fuldbyrdelsen af en allerede truffet Af-gørelse, og ifølge Artikel 2 i Konventionen skal jo en Afgørelse, der søges gennemført, være retskraftig saavel i det Land, den stammer fra, som i det Land, hvor den ønskes fuldbyrdet. Jeg ved, at der fra enkelte Sider har været ytret nogen Betænke-lighed ved en Konvention, hvori en saadan Bestemmelse findes, men som sagt mener jeg ikke, at disse Betænkeligheder bør hindre os i at tiltræde Konventionen.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og Ved-tagelse her i det høje Ting.

Anna Westergaard: Som det er anført i Slutningen af Bemærkningerne til det fore-liggende Lovforslag, taler vægtige Grunde for Gennemførelsen af Konventionen mellem Danmark, Norge og Sverige om Anerken-delse og Fuldbyrdelse af visse Domme i Straffesager, medens Betænkelighederne er saa smaa, at man sikkert kan se bort fra dem.

Konventionens Hovedbestemmelse gaar ud paa, at retskraftige Domme afsagt i enten Danmark, Norge eller Sverige, hvorved der idømmes Bøde, Konfiskation eller Sags-omkostninger, har bindende Virkning og kan kræves fuldbyrdet i et af de andre af disse tre Lande. Foruden at løse rent praktiske Problemer fremtræder Konventionen ogsaa som et Led i Bestræbelserne for at fremme Retsfællesskabet mellem Danmark, Norge og Sverige. Der har, som det er blevet nævnt, i 1946 været ført Forhandlinger mellem delegerede fra de tre Lande om, i hvilken Udstrækning dette Retsfællesskab kunde udvides, hvorved man af forskellige og gyldige Grunde er kommet til det Resul-tat, at man ikke i Øjeblikket kunde naa videre end til Afslutningen af den forelig-gende Konvention om et ret begrænset, men til Gengæld særdeles aktuelt Fællesskab. Med den livlige Trafik, der foregaar mellem Danmark, Norge og Sverige, sker det hyp-pigt, at der i et af Landene rejses Sag mod Statsborgere fra et af de andre nordiske Lande. Afviklingen af den Slags Sager er under de nuværende Forhold, hvor det kun drejer sig om Idømmelse af Bøder o. lign., særdeles besværlig og fører med sig, at en Statsborger i et af Landene kan unddrage sig sit Strafansvar ved at forlade det Land, i hvilket Forseelsen er begaaet, og tage til et af de andre Lande. Dertil kommer Besværligheder ved Vidneførsel o. s. v., og i det hele taget virker Systemet ikke effek-tivt, som det er i Øjeblikket. En vigtig Side ved Konventionen er, at den kan anvendes, hvor en Person for Værnemageri idømmes Bøde eller Konfiskation; hvis en domfældt i en saadan Sag har overført Midler til en anden af de tre Stater for at unddrage sig Bøde eller Konfiskation, vil Konventionen give Adgang til at søge det offentlige Krav inddrevet af de Midler, der saaledes er søgt bragt i Sikkerhed uden for det Land, i hvilket den paagældende er dømt.

Det understreges i Konventionens Ar-tikel 4, at Begæringen om Fuldbyrdelse af